

Apunt biogràfic

Nascut a Orbassano, prop de Torí, el 1927, ingressà a la Companyia de Jesús el 1944, i el 1952 fou ordenat prevere. Estudià Filosofia i aconseguí dos doctorats, un en Teologia per la Universitat Gregoriana de Roma i l'altre en Ciències bíbliques al Pontifici Institut Bíblic, en el qual, el 1962, inicià l'activitat docent de Crítica textual del Nou Testament. El 1979 Joan Pau II el nomenà bisbe de Milà: *Sóc bisbe de l'Església catòlica. Sento que el servei episcopal és el que caracteritza la meua vida. Visc aquest servei reconeixent-me en la tradició espiritual de la Companyia de Jesús a la qual pertanyo. La meua tercera característica procedeix dels estudis bíblics (...). Essent bisbe, vivia en un pis i hi tenia acollits nens de la protecció de menors. Com a escriptor ha publicat obres de divulgació sobre temes bíblics, espirituals, pastorals i sobre els EE ignasians, els quals sempre han estat la base del seu discerniment espiritual. Altrament, tampoc no va témer dialogar amb la increença. Mostra d'això n'és l'epistolari creuat amb Umberto Eco: *En què creuen els qui no creuen* (1996). Referent del postconcili, Martini demanà el 1999 la convocatòria d'un nou concili per concloure les reformes aparcades pel Vaticà II. Posteriorment publicà, a mode de testament espiritual: *Col.loquis nocturns a Jerusalem* (2008). Candidat al Papat, a la mort de Joan Pau II, destacà per la lectura orant de l'Evangeli que feia amb milers de joves, aplegats a la catedral de Milà. D'ell, Benet XVI ha subratllat aquest servei a la Paraula de Déu, instrument per a la vida espiritual i per a la societat, i Mons. Bruno Forte, el seu caràcter dialogant i "generós a donar la interpretació més benèvola de les posicions diverses a la seva".*

Conviccions i pensament obert

● **Escolta i pregària:** *És necessari tenir de la pregària una visió ampla, total i inexhaurible: la pregària és una realitat de la qual ningú no ha escrutat els confins; és una experiència de la qual ningú no ha creuat el darrer llindar. Estem sempre en camí, i com més s'avança més horitzons es descobreixen, com més es camina més s'avança. (...) La pregària és essencialment un misteri i, com a tal, ve de Déu (...), que brolla quan la persona es posa davant de si mateixa. (Retrobar-se un mateix (2005) pp.35-36).*

● **Renovació, convivència, sacsejada de consciències:** *L'Església de la vella Europa necessita aire fresc. El seu paper és formar consciències, ajudar a discernir el bé del mal, però les prohibicions i el «no» no serveixen de res.(...) Senyor, dona sempre al teu poble pastors que agitin la falsa pau de les consciències.*

● **Diàleg:** *Dialogar suposa anar a trobar l'altre en el mateix pla que l'altre s'hi troba. Llavors s'obren espais de comprensió engendrats pel mateix acte del diàleg. Tenia una gran capacitat de diàleg amb altres religions i amb els ateus.*

● **Avortament:** *Al cap i a la fi és positiu que la seva legislació hagi contribuït a reduir i tendeixi a eliminar els avortaments clandestins, (...) el que no vol dir «licència per matar».*

Més enllà de les discussions científiques i filosòfiques, hi ha el fet que això que està obert a un destí tan gran, el de ser cridat pel seu nom per Déu mateix, mereix un gran respecte des del principi. No voldria recórrer ara a un «dret a la Vida» genèric (...) Es tracta d'una responsabilitat concreta amb qui és el terme d'un amor gran i personal (...) En la mesura que és cridat i estimat, aquest algú ja té una cara, és objecte d'afecte i atenció. (En què creuen els qui no creuen, p.27)

● **Dret a morir dignament:** Fou un detall de lucidesa del cardenal, que no li allarguessin terapèuticament la vida de manera artificial.

Testament (Què ens pregunta el cardenal Martini)

On són els herois que ens inspiren? Per cap raó no els hem de limitar amb els vincles de la institució.(...) On són el bon samarità, els atrevits com Pau, els fidels com M. Magdalena?

En les seves darreres respostes, Martini **insisteix** en la necessitat que el Papa i els bisbes, busquin per als llocs de direcció, homes lliures i més propers al proïsme (...), a prop dels pobres, i que estiguin envoltats de joves. (...) Ens cal confrontar-nos amb homes que cremen, perquè l'esperit es pugui difondre per tot arreu.

Instruments per a la guarició de l'Església:

● **Conversió:** *L'Església ha de reconèixer els seus errors i ha de seguir un camí radical de canvi. Els escàndols de pedofília ens empenyen a un camí de conversió. (...) Ens hem de preguntar si (...) en matèria sexual (...) l'Església és una autoritat o només una caricatura en els mitjans?*

● **La Paraula de Déu:** *La Paraula de Déu és simple, i cerca com a company un cor que escolti (...). Ni els clergues ni el Dret eclesial podran substituir la interioritat de l'home. Totes les regles externes, els dogmes han estat donats per aclarir la veu interior i el discerniment dels esperits.*

● **Els sagraments:** (...) *no són un instrument per a la disciplina, sinó una ajuda en les etapes i febleses de la vida. Això li fa replantejar que no sempre aquests es porten a qui els necessiten més, com ara els divorciats i parelles amb fills que refan la vida: L'amor és gràcia, és un regal. La qüestió de si els divorciats poden rebre la comunió hauria de ser replantejada.*

Interpel.lats pels seus interrogants:

● Davant d'una Església que s'ha quedat 200 anys enrere, **¿Com pot ser que no es mogui? Tenim por, en lloc de coratge? Fe?, amor?, confiança? Només l'amor venç el cansament. Déu és amor, ¿Què pots fer tu per l'Església?**

(Fonts: *Foc Nou* (octubre 2012), núm. 454; *La Vanguardia*, 1 set. 2012, 2 set. 2012, 9 set. 2012; *Catalunya Cristiana*, 9 set. 2012).